

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/daleki-wschod/96999,Korea-Polnocna-na-przelomie-lat-60-i-70.html>

ARTYKUŁ

Korea Północna na przełomie lat 60. i 70.

Autor: WOJCIECH PADUCHOWSKI 11.09.2020

Rok 1966. Po V plenum KC Partii Pracy Korei zmienia się zasadniczo polityka w kwestii zjednoczenia dwóch państw koreańskich. Nowa doktryna zakłada militarny podbój południowego sąsiada.

PRL oficjalnie był państwem sojuszniczym Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej (KRL-D). Attachat wojskowy przy ambasadzie PRL w Phenianie był nastawiony na zbieranie informacji dotyczących sił zbrojnych krajów kapitalistycznych, w tym przypadku przede wszystkim Korei Południowej, USA i Japonii. Jednakże zbierał też dane dotyczące kraju urzędowania, i to nie tylko o charakterze wojskowym, ale i społeczno-

politycznym. W dobie konfliktu sowiecko-chińskiego gromadził także informacje na temat Chin. Dotarcie do interesujących attachat wiadomości na temat kraju gospodarzy nie było sprawą łatwą ze względu na nieufność Koreańczyków. Potwierdzeniem tej tezy były sytuacje, kiedy tajne służby KRL-D próbowały podsłuchiwać dyplomatów z Polski.

**Kim Ir Sen z oficerami sowieckimi
w 1945 roku (źródło: Wikimedia)**

Przekształcenie kraju w twierdzą

Od października 1966 r., po V plenum Komitetu Centralnego Partii Pracy Korei (PPK) IV kadencji, zmieniła się zasadniczo polityka w stosunku do kwestii zjednoczenia dwóch Korei. O ile do października 1966 r. KRLD brała pod uwagę pokojową formę zjednoczenia, pomijając wojnę z lat 1950-1953, tzn. liczyła na rozkład Korei Południowej poprzez jej wewnętrzną słabość, która miała doprowadzić do rewolucyjnego wrzenia, to po tej dacie rozpoczęto przygotowania do zjednoczenia za pomocą siły poprzez eksport rewolucji.

Należało przekształcić wojsko w armię całkowicie kadrową. Doprowadzić do „uzbrojenia całego narodu”. Hasło to rozumiano bardzo szeroko jako wytyczną, cel, zobowiązanie i życzenie wodza. Każdy obywatel jest żołnierzem.

Plenum podporządkowało temu zadaniu całe życie społeczno-gospodarcze Korei Północnej. Realizacją miała się zająć przede wszystkim armia. Wobec tego przyjęto kilka tez i wytycznych, wokół których organizować się

miało całe życie. Należało przekształcić wojsko w armię całkowicie kadrową. Doprowadzić do „uzbrojenia całego narodu”.

Hasło to rozumiano bardzo szeroko jako wytyczną, cel, zobowiązanie i życzenie wodza. Każdy obywatel jest żołnierzem. Oprócz armii klasycznej stworzono dwie wielkie organizacje paramilitarne: Robotniczo-Chłopskie Czerwone Pospolite Ruszenie i Czerwoną Gwardię Młodzieżową. Poza nimi istniała milicja ludowa oraz służba bezpieczeństwa. Wprowadzono hasło „przekształcenia kraju w twierdzę”. Punkt ten próbowano realizować poprzez budowę fabryk zbrojeniowych, lotnisk, magazynów broni, schronów i innych obiektów wojskowych wznoszonych bardzo często w terenach trudno dostępnych.

Kolejnym postulatem była modernizacja armii, polegająca nie tylko na przebrojeniu i zwiększeniu siły ogniowej, ale również na zmianie taktyki na typowo ofensywną. Rozwój ekonomiczny miał się opierać na rozbudowie przemysłu zbrojeniowego. Realizacja tego programu była bardzo trudna i w konsekwencji okazała się niewykonalna.

Czystki receptą na lojalność

Czystki w Korei Północnej miały charakter rytuału, który miał za zadanie podtrzymywanie kultu Kim Ir Sena i jego wszechwładzy, bowiem co jakiś czas dochodziło do zmian części elit. Następowало swoiste „odświeżenie” starych kadr i zastąpienie ich młodymi. Wymiana kadr w KAL odbywała się dwutorowo. Część osób odsuwano na inne stanowiska, niekoniecznie niższe, inne zaś ginęły bez wieści. Jak ustalili historycy, do końca lat 60. Kim Ir Sen zgładził lub osadził w więzieniach i obozach 90 proc. generałów i wyższych dowódców, którzy brali udział w wojnie koreańskiej z lat 1950-1953 i którzy widzieli jego katastrofalne dowodzenie w tym czasie. Czystki w KAL, pozornie chaotyczne i przeprowadzone bez żadnego klucza, w perspektywie miały przyczynić się do umocnienia pozycji wodza, a następnie jego rodzinnego klanu.

Czystki w Korei Północnej miały charakter rytuału, który miał za zadanie podtrzymywanie kultu Kim Ir Sena i jego wszechwładzy, bowiem co jakiś czas dochodziło do zmian części elit. Następowало swoiste „odświeżenie” starych kadr i zastąpienie ich młodymi.

W 1968 r. attachat stwierdzał, że armia zwiększyła swoją liczebność z 450-500 tys. żołnierzy do 600 tys. Okres

służby w KAL wynosił od 5 do 6 lat. W sumie było to 21-23 dywizje, w tym 2-3 dywizje pancerne i 3 samodzielne pułki czołgów. Na uzbrojenie składały się sowieckie i chińskie czołgi T-54 – w sumie około 1 tys. Oprócz tego około 500 transporterów opancerzonych (sowieckich). Dysponowali około 30 wyrzutniami rakiet taktycznych i operacyjnych oraz około 70 wyrzutniami rakiet przeciwlotniczych, ponadto około 20-30 stacjami radiolokacyjnymi. Na siły lotnicze składało się około 500 samolotów. W tym 50 samolotów Ił-28, 30 MiG-21 oraz około 400 MiG-ów 17 i 19. Dodatkowo w 1968 roku Koreańczycy mieli otrzymać od Chińczyków około 30 MiG-ów 21, choć już wcześniej dostawali od Chińczyków samoloty MiG-19 oraz MiG-21, artylerię, moździerze oraz czołgi T-54. Sowieci przekazywali KRLD bezpłatnie MiG-i 21 oraz wyrzutnie raketowe.

W 1965 r. Phenian odwiedził sowiecki premier Aleksiej Kosygin. W konsekwencji tej i innych wizyt Moskwa udzieliła Phenianowi kredytów na łączną sumę 160 mln rubli. Przesunięto terminy spłat poprzednich kredytów na sumę 110 mln rubli. Jednak przede wszystkim zwiększono pomoc wojskową. Część kredytów umorzono.

Partia w wojsku

We wszystkich jednostkach KAL istniały organizacje partyjne. Na szczeblu kompanii i batalionu pracowali etatowi oficerowie polityczni.

Najważniejszym organem wojskowym i politycznym na wszystkich szczeblach był komitet partyjny. W skład komitetu wchodził dowódca jednostki i komisarz polityczny. Mieli oni za zadanie kolektywnie rozwiązywać wszystkie problemy i zadania im powierzone. Komisarz nie był zastępcą dowódcy jednostki ds. politycznych. Był natomiast pełnomocnikiem KC PPK.

Od szczebla pułku wzwyż działały komitety partyjne z etatowymi sekretarzami i komisarzami. Najważniejszym organem wojskowym i politycznym na wszystkich szczeblach był komitet partyjny. W skład komitetu wchodził dowódca jednostki i komisarz polityczny. Mieli oni za zadanie kolektywnie rozwiązywać wszystkie problemy i zadania im powierzone. Komisarz nie był zastępcą dowódcy jednostki ds. politycznych. Był natomiast pełnomocnikiem KC PPK. Szkolenie polityczno-ideowe zawsze było ważniejsze od szkolenia wojskowego. Wychodzono bowiem z ideologicznego założenia, że wyniki szkolenia bojowego zawsze są rezultatem dobrej

pracy polityczno-wychowawczej.

W tak zmilitaryzowanym kraju to armia i jej atrybuty znajdowały się na pierwszym miejscu i planie. Kim Ir Sen był przede wszystkim wodzem, a dopiero w drugiej kolejności sekretarzem generalnym partii. Nie bez przyczyny na czele kraju stał nie Komitet Centralny czy Biuro Polityczne PPK, lecz Komitet Obrony Kraju z kierującym nim marszałkiem Kim Ir Senem (członkowie Komitetu byli jednocześnie członkami KC). Przede wszystkim należało realizować wytyczne wodza, a dopiero w dalszej kolejności miały znaczenie instytucje. Instytucją naczelną bowiem był wódz.

Głównym miernikiem wartości żołnierza nie było jego wyszkolenie wojskowe, nawet nie ogólnopolityczne, lecz „oddanie wodzowi”.

COFNIJ SIĘ